

RZECZPOSPOLITA
POLSKA

Urząd Patentowy
Rzeczypospolitej Polskiej

(12)

OPIS OCHRONNY WZORU PRZEMYSŁOWEGO

(19) **PL** (11) **20702**

(51) Klasyfikacja:
24-04

(21) Numer zgłoszenia: **21646**

(22) Data zgłoszenia: **25.04.2013**

(54)

Opatrunek ochraniający rany

(45) O udzieleniu prawa z rejestracji ogłoszono:
31.07.2014 WUP 07/2014

(73) Uprawniony z rejestracji wzoru przemysłowego:
SZYMCZAK JERZY, Gdynia, (PL)

(72) Twórca(y) wzoru przemysłowego:
SZYMCZAK JERZY, Gdynia, (PL)

PL 20702

Opis wzoru przemysłowego

Przedmiotem wzoru przemysłowego jest opatrunek ochraniający różnego rodzaju rany przed urazami, zwany umownie „dystanserem”.

W odróżnieniu od stosowanych dotąd opatrunków, „dystanser” nie przylega do rany, lecz pozostaje od niej w pewnym oddaleniu. Przylega natomiast do zdrowej skóry w strefie dookoła rany.

Przedmiot wzoru przemysłowego zastosowanie miał będzie głównie w przypadkach lekkich ran i otarć, raczej pojedynczych, których główną przyczyną będzie uraz mechaniczny bądź termiczny. Może mieć również zastosowanie w przypadku małych odleżyn i niektórych ran pooperacyjnych, zwłaszcza niekrwawiących, bez wysięku. Stanowić może również ochronę ran u dzieci (zabezpieczenie przed rozdrapywaniem) a także ochronę dla patologicznych zmian skórnych (guzy, znamiona itp.). Może również, przy odpowiednio dobranych kształtach, chronić oczy i uszy.

Istotą wzoru przemysłowego jest estetyczne, przestrzenne ukształtowanie opatrunku zapewniające ochronę rany przed działaniem czynników zewnętrznych, zwłaszcza uszkodzeń mechanicznych, termicznych, zabrudzeń itp., Rozwiązanie to zapewnia również łatwość stosowania oraz stabilne i bezpieczne przyleganie opatrunku do okalającej ranę zdrowej skóry. „Dystansery” mogą przybierać kształty różnych figur geometrycznych, takich jak: trójkąt, kwadrat, prostokąt, wielokąt, koło, elipsa, etc. Rozmiar „dystansera” powinien być dobrany do wielkości rany.

Wzór w odmianach został zilustrowany na następujących figurach:

fig. 1 - widok z góry „dystansera”

fig. 1a - widok w przekroju „dystansera”

„Dystanser” przedstawiony na fig. 1 - w widoku z góry i fig. 1a - w przekroju, ma kształt trójkąta z płasko ukształtowanym kołnierzem. Ukośna lub prostopadła boczna ścianka ma różną wysokość, zależnie od wielkości „dystansera” i sztywności zastosowanego materiału. Można założyć, że wysokość ta wynosi kilka mm. Górna płaszczyzna może być płaska lub wybrzuszona. Po odcięciu kołnierza i ścianki bocznej, dystanser można połączyć z innym tak przygotowanym dystanserem, w celu objęcia większej powierzchni ran.

„Dystansery” wykonane mogą być w wersji uszczelniającej lub umożliwiającej wentylację. W wersji umożliwiającej wentylację powierzchnia płaska i ewentualnie boczna powinna być perforowana.

„Dystansery” mogą mieć płasko przylegające do skóry kołnierze, które mogą być plastrowane lub nie. Wersja bez oplastrowania mocowana byłaby do skóry oddzielnym plastrem lub bandażem. W bardziej komfortowej wersji zwłaszcza przy ranach na kończynach, kołnierz „dystansera” połączony być może z elastyczną opaską ułatwiającą jego mocowanie (np. na rzep).

„Dystansery” mogą być wykonane z typowych materiałów stosowanych w opatrunkach ale również z tworzyw przezroczystych, stosowanych w lecznictwie, co umożliwić może obserwację postępu gojenia rany. W górnej płaszczyźnie „dystansera” mogą być wykonane otwory umożliwiające ewentualne aplikowanie środków dezynfekujących lub przyspieszających gojenie, bez potrzeby zdejmowania opatrunku.

Przewidziane są różne sposoby mocowania do skóry okalającej rany, między innymi:

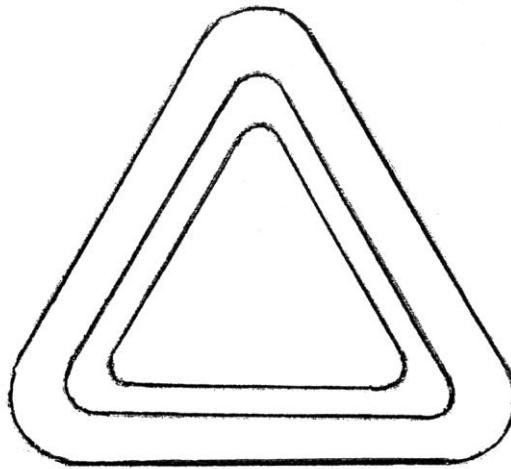
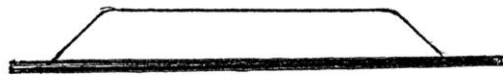
- przez plaster nałożony od spodu na płaskie krawędzie „dystansera”
- przez plaster nałożony od góry wzdłuż lub w poprzek „dystansera”
- przez opaskę lub bandaż

Wszystkie typy i odmiany „dystanserów” powinny mieć wyokrąglone krawędzie aby nie dochodziło do uszkodzeń skóry do której przylegają.

Cechy istotne wzoru przemysłowego:

1. Podstawę konstrukcji „dystansera” stanowi płaski kołnierz ułożony w kształcie trójkąta. Na przylegających do kołnierza ukośnych lub prostopadłych ściankach usytuowana jest górna (płaska lub wybrzuszona) robocza płaszczyzna „dystansera”.
2. Dystansery, po odcięciu kołnierza i ścianki z jednego boku mogą być ze sobą łączone.

Ilustracja wzoru

*fig. 1**fig. 1 a*

